

тѣло, слѣдователно, трѣбва да дойде оня великъ артистъ, вашиятъ Духъ, да се всели въ вашето тѣло и да свири. И ще почнатъ единъ день тѣлото—цигулката и Духътъ—цигуларътъ да свирятъ. И ние можемъ напълно да знаемъ, каква е цигулката на всѣкиго и какъвъ е цигуларътъ. Казватъ: „Погледни му живота“, т. е. вижъ го, какъ свири, знае ли правилно да манипулира съ лжка, и какви тонове излизатъ, или пъкъ не знае да свири. Но, ако цигулката му скърца и струнитъ му сж разгласени, тогава не съществува връзка помежду имъ, може той да каже: „Моята цигулка е отлична, но вчера не бѣхъ въ духа си, не бѣхъ разположенъ, обаче втори пжтъ, като ме слушате, какъвъ майсторъ съмъ азъ, чакайте само“. Дѣйствително, въ всѣки животъ има такива добри моменти, ние ги наричаме вдъхновение. Тогава и мжжътъ и жената свирятъ добръ и мязатъ на ангели въ дома си; но, когато си изгубятъ вдъхновлението, тогава казватъ: „Неси струва“.

„Нѣма никой по-блаженъ, казва Христосъ, отъ онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява“. Словото Божие, това е великото въ свѣта. Азъ бихъ ви го прѣвелъ на вашия езикъ. Този изразъ „Слово Божие“ е непонятенъ, вие сте го чели, чели много пжти. Какво нѣщо означава „Словото Божие“? *То е онзи първоначаленъ моментъ, когато божествената Любовь съзнателно се е проявила вжтръ въ материалния свѣтъ.* Когато вие чуete първата дума, съзнателната дума на вашето дѣте, което говори разумно, то е Словото Божие, и майката усѣща една радостъ, веселие—вдъхновена е тя. Или пъкъ нѣкой пжтъ пишете нѣкое писмо, дращите, дращите, но не сте доволни; единъ день напишете нѣколко строфи и казвате: „Това е“. То е разумното, въ вашия умъ е проникнала една нова мисль, вашиятъ умъ е почналъ да мисли, и вие съзнавате, че имате умъ. Нѣкой пжтъ хората не знаятъ, дали иматъ умъ или не. Ще кажатъ: „Дѣйствително, ние имаме умъ“. Но азъ подъ „умъ“ разбирамъ оня слуга, онзи добъръ слуга, който